

música

XAVIER ALIAGA

Fer pop amb l'argot capitalista

En l'era de Youtube, els temes escoltats en *streaming* i les llistes de favorits, reconforta veure que no pocs artistes pensen encara en un àlbum com una unitat de sentit, com un vehicle per generar discurs en el qual no sols hi ha cura de la música, sinó també del contingut de les lletres de les cançons i, fins i tot, hi ha un nexce que uneix les com-

posicions. En podeu dir conceptual, que no passa res i ja fa temps que hauríem d'haver-nos espolsat determinats prejudicis. En el fons, però, és el mateix: també podem parlar d'un disc treballat, pensat i concebut amb sentit de la cohesió.

Aquesta és la gràcia de *L'oferta i la demanda*, el nou disc de Joan Colomo,

membre també de The Unfinished Symphony i posseïdor d'una considerable carrera en solitari. Colomo, qui ja havia emprat terminologia econòmica per batejar àlbums anteriors (el dos volums de *Producto Interior Bruto*), bé que amb una intencionalitat menys pensada i refinada, gasta una expressió d'argot per fer-li la volta, emprant el capitalisme

L'oferta i la demanda

JOAN COLOMO
BCore Disc, 2018
Pop d'autor

com una metàfora de la quotidianitat i, fins i tot, de les relacions personals.

Això és present des del tall inicial, l'enganxosa "La redistribució de la riquesa", una lloa dels plaers petits en l'era neoliberal, però també una reclamació per aconseguir "la mateixa renda per càpita / a Sant Cugat que a Sant Carles de la Ràpita". El joc també es veu en "Consum intern", en realitat la reflexió sobra algú superat pels vaivens existencials. "El meu nom el sap tot-hom / sóc el diner i acabaré amb el vostre món", canta Colomo en "El diner". Ara bé, en "Contra la propietat", modela la lògica capitalista i el seu llenguatge per parlar d'una relació amorosa "al marge del mercat i fora de la llei", en la qual es comparteix tot i es lluita contra l'acumulació.

"Ritme pervers" parla també de "lleis del mercat" i "imperialisme cultural", però en realitat tracta el primera persona d'algú que surt del pou a còpia de ball i desinhibició rítmica.

Exemples textuais d'un disc alhora molt compacte en l'aspecte musical, amb temes molt breus que inciten a tornar a reproduir-los o anar al següent, amb més treball de sintetitzadors que en àlbums precedents, però la mateixa solidesa, potser més afinada encara, a l'hora d'armar les cançons que *Sistema* (2016) o *La filia i la fòbia* (2015), els discos que afirmen la validesa de la proposta en solitari de l'artista.

Alguns dels talls esmentats funcionen com un canó, destil·len una estranya facilitat per connectar amb l'oient, per la naturalitat de veu i melodies i per l'eficiència dels arranjaments, sotmesos a un procés que s'endevina igualment consciencios: També hi trobareu matèria en el *soft-pop* de "Guerra freda", estranyament vuitantera i contemporània alhora, com un creuament entre Roxy Music i Josh Rouse. Rèdits similars a les obtingudes per la més rugosa "Ritme pervers", que acosta l'operatiu al rock. Tot i que també extrau suc del buidatge d'elements, sobretot en el minimalisme pota negra d'"Èxtasi permanent", que invoca l'esperit juganer de Joan Miquel Oliver o Joan Pons. "Fantasma", mentrestant, no necessita invocacions, és una petita joia pop amb el segell de Colomo, perfectament reconeixedor per la veu i per la manera de construir la melodia. Alerta, a més, amb la història que conté. Afegiríem a la llista de favorits (ui!) la deliciosa "Esclat etern", o l'estupenda i una mica marciàna "Comitè de benvinguda", un tema que parla d'esperar al futur "sense recança".

Fermall optimista i vital d'un disc, per continuar el joc terminològic capitalista, amb molts actius. Un dels valors segurs en la borsa musical.

Fra Júpiter

GUILLAMINO
Bankrobber, 2018
Pop celestial

Després de quatre anys de retir discogràfic, Pau Guillamet, Guillamino, va trobar la inspiració en una cel·la del monestir de Poblet, on comença a enregistrar veu i guitarra a la Torre Reial, esperonat per la reverberació natural de l'estança. Menys barroc que alguns dels àlbums anteriors, *Fra Júpiter* té un aire celestial i eteri reforçat amb la participació del cor Petits Cantors Amics de la Unió, amb el punt de màgia i raresa que tant es troba a faltar en molts àlbums (escolteu "Perdura eternament el teu amor"), ple de textures acaronades per la veu sovint en falset de Guillamino. Un disc que fins i tot s'atreveix amb una versió de Sangtraït ("El senyor de les pedres") i que conté talls tan redons com "Fra Júpiter" i "Un tros de pa".

Sorpresa familia

MOURN
Captured tracks, 2018
Rock

Si algú es pregunta per què Mourn, la jove banda del Maresme, ha tornat a concitar l'atenció estatal i fins i tot internacional amb el seu retorn discogràfic només ha d'acostar-se a *Sorpresa familia*, al vigor i la precisió de temes com "Barcelona City Tour", a la dinàmica guitarrera de "Skeleton", a la potència aclaparadora de "Strange ones" o "Doing to right", a la reeixida conjunció entre les veus i les guitarres de "Fun at the Geysers" o "Thank you for coming over", a l'energia juvenívola de "Bye, imbecile!". O a la qualitat, sense més, de talls com "Divorce". Cançons filles del rock alternatiu dels noranta, deutores sobretot de la divisió *riot grrrl*, filtrades amb una sapiència insòlita. Una canya.